

Když báseň oprýská

Martin Maxa

Když báseň oprýská
zbyde pár holých vět.
Z nich rým už nezískáš
takový už je svět.

A takoví jsme právě teď.
Taky nám láska nezbývá
už skoro nic, jen vážně řeč
jak nám slov ubývá.

Ubývá nás, ubývá,
je nás láska čím dál míň.
Ty svou zášť neskrýváš
a já smířil se s tím.

Nevlídna soudní síň
otvírá náruč dokořán,
už spadla klec, už jen můj stín
kdoví proč mě podpírá.

Když báseň oprýská,
zbyde jen pár pár holých vět.
Z nich rým už nezískáš,
takový zkrátka je svět.
A nám láska nezbývá
než prázdný list papíru,
pod slídou slov mlčení,
jak ostřej břit papíru nevlídna lidská zášť...

Ubývá nás, ubývá,
je nás láska čím dál míň.
Odcházíš a nezbývá
než jen smířit se s tím.

Tak zbytečný je ptát se proč
každou noc trávu slyším růst,
jen mlčení pod slídou slov
prosvítá ti v brázdě úst.

Ubývá nás, ubývá,
je nás láska čím dál míň
Ty svou zášť neskrýváš
a já smířil se s tím.